

De Zeeroovers en de Zendelingen

DOOR
A. L. GERRITSEN.

Tijdens het eerste Fransche Keizerrijk, toen Engeland en Frankrijk elkander te zee en te land beoorloogden, waren in Londen enkele zendelingen der Broedergemeente bijeen. Ze wachtten op een goede gelegenheid om weer naar hun posten in verschillende werelddeelen terug te keeren, maar Fransche kaperschepen maakten de zee onveilig. Daarom durfden de zendelingen 't ook niet te wagen de reis te ondernemen zonder begeleiding van Engelsche oorlogsschepen. Eerst na heel lang gewacht te hebben kwam het bericht dat het aangevraagde geleide was toegestaan en begaven de zendelingen zich naar hun vaartuigen om deels naar het Oosten, deels naar het Westen te reizen. Het waren wel zestig koopvaardijsschepen die onder de hoede van de vloot de Theems uitliepen. Deze koopvaardijvloot was bestemd naar Zuid-Amerika te stevenen. Een der schepen echter, de *Brittannia*, moest naar St. Thomas en kon slechts tot het eiland Madera genieten van de bescherming der vloot. Daarna moest de *Brittannia* alleen westwaarts koers zetten.

Niet zonder vrees scheidde de bemanning van het schip zich af van de vloot, want ofschoon men in volle zee niets had te vreezen, van de vermetele Fransche kapers, die in de nabijheid der Antillen zwierven, had men verschrikkelijke dingen gehoord.

Op de *Brittannia* bevonden zich twee zendelingen met hun vrouwen. Door hun vriendelijkheid en bescheidenheid hadden ze het hart gewonnen van den kapitein, die zoo vaak hij er toe in de gelegenheid was graag een poosje met hen kwam praten. Dikwijls als het gesprek een ernstige wending nam verklaarde hij: „Wat zou ik gelukkig zijn als ik ook gelooven kon. Maar voor mij is dat heel wat anders dan voor u; ik heb niet veel tijd om mij met geloofszaken in te laten, uw roeping daarentegen brengt er u vanzelf toe heel uw leven aan den dienst van God te wijden.” De zendelingen maakten hem duidelijk hoe ieder mensch daartoe

geroepen is, maar de meesten in de ongelukkige dwaling verkeerden dat ze het geloof konden verkrijgen bij tijd en wijle het hun gelegen kwam, terwijl het toch inderdaad een gave Gods is, waarom men dagelijks heeft te bidden. De Heilige Schrift leert ons dat het ieders plicht is Jezus Christus lief te hebben met geheel het hart en met alle kracht, en eerst als men dat waarlijk doet komt men in het rechte spoor.

Intusschen had het schip een voorspoedige reis. De Azoren was men al lang gepasseerd, de Bermudas-eilanden liet men rechts liggen en reeds naderde men den Kreeftskeerkring toen op een morgen de kapitein tot zijn groote verwondering aan den horizon een zeil meende op te merken. Ook de stuurman nam den verrekijker ter hand en beiden tuurden onafgebroken naar de verte. En spoedig merkte het scheepsvolk dat er iets aan de hand was. „Johan,” zei de kapitein fluisterend tegen den stuurman, „het is een groote snelzeilende brik, ik kan echter geen vlag onderscheiden ”

„Kapitein,” antwoordde de stuurman, „juist wordt een bloedroode vlag geheschen, 't is het Fransche kaperschip: De roode Jacobijn; de Brittannia is verloren. De zeeroover heeft ons reeds opgemerkt en zet alle zeilen bij. Als de wind hem gunstig blijft is hij ons binnen een paar uur ter zij.”

De geheele bemanning van het schip had nu de zwarte stip aan den horizon in 't oog gekregen. Bange vrees stond op aller gelaat te lezen, maar de dappere kapitein wilde hen geen gelegenheid geven om lang na te denken over den hopeloozen toestand waarin ze zich bevonden. Snel en beslist deelde hij zijn bevelen uit en binnen tien tellen waren allen met inspanning van alle krachten aan 't werk. De Brittannia trachtte Zuidwaarts te ontkomen, maar nauwelijks had de Kaper dit opgemerkt of ook hij zette naar 't Zuiden koers. Aan tegenstand viel niet te denken ofschoon alle verdedigingsmiddelen werden voor den dag gehaald. De kapitein liet de geheele bemanning, 13 personen sterk, op het dek komen en sprak hen aldus toe:

„Daar ginds ziet ge den „Rooden Jacobijn” en hier is ons schip, dat we moeten trachten te redden. Ik herinner u aan het woord van Admiraal Nelson: Engeland verwacht dat elke Britsche zeeman zijn plicht zal doen. En daarna beveel ik u Gode.”

Tot de beide zendelingen, die eveneens op het dek waren gekomen, zei hij:

„Vrienden begeeft u naar uw kajuit, opdat ge ons hier niet in den weg loopt, en bidt voor ons.”

Ook al had de kapitein 't hun niet gezegd, dan zouden ze 't toch stellig gedaan hebben. Ze gingen dus naar hun kamertje om dat als bidvertrek te gebruiken. En daar viel de kleine gemeente van vier personen op de knieën en smeekte den Heer van alle heeren, wien alle macht is gegeven in hemel en op aarde, of Hij het schip en allen die er zich op bevonden in Zijn heilige hoede wilde nemen. Terwijl ze baden werd hun hart vervuld met een zoo groote vreugde, dat ze elkaar beloofden biddend bijeen te blijven tot ze gered waren of, indien dit de wil des Heeren niet was, tot de dood hen zou wegnemen.

Intusschen was de zeeroover steeds naderbij gekomen en kruiste rondom de Britannia zooals een roofvogel om zijn prooi zweeft om plotseling er op af te schieten. De Britannia daarentegen spande alle krachten in om Zuidwaarts te ontkomen. Op den eisch om bij te draaien en zich over te geven gaf ze geen antwoord. Daarop opende het roofschip plotseling zijn geschutspoorten en gaf onder het hoongelach en hoera-geroep van zijn talrijke bemanning de Britannia de volle laag. De uitwerking was verschrikkelijk. Intusschen waren onder in het schip de biddende zendelingen weer op de knieën gevallen en baden steeds vuriger om hulp en uitkomst. Op het dek verwachtte men met angst en beven de tweede laag van het zich keerende roofschip. Er volgde dan ook een ontzettende losbarsting, die echter weinig schade aanrichtte. Zeker van zijn prooi, bracht de roover reeds de enterhaken buiten boord. Binnen enkele minuten zou het lot der Britannia beslist zijn.

Maar zie, opeens werd het roofschip als van een wervelwind gegrepen. Een hevige wind deed de weinige onbeschadigde zeilen van de Britannia zwellen. Maar de zeeroover bleef steeds doorevuren. Hij scheen het hulpelooze schip in den grond te willen boren. De donder van zijn geschut kraakte van alle zijden en hulde beide schepen in een dichten kruitdamp, die het onmogelijk maakte van zich af te zien. En ofschoon nog geen enkele vijand aan boord was, waande ieder het schip reeds in de macht van den roover. Nu maakte zich een wonderlijke, onverklaarbare macht van het schip meester. Het draaide eenige oogenblikken als een tol in 't rond. De manschappen hadden 't niet meer in hun macht, de bruisende golven schenen er een spel mede te spelen. De elementen hadden zich gemengd in den strijd met den roover en stuwden de Britannia met zoo groote snelheid naar 't Zuiden, dat de kanonschoten spoedig uit de verte klonken en men het roofschip naar 't westen zag koersen. Het had de roode bloedvlag neergehaald en alles wees er op dat het van verdere vervolging had afgezien. Waarom? Dat begreep niemand.

Toen begaf zich de kapitein naar de kajuit, waar de biddende zendelingsfamilies nog geknield lagen en riep hun toe: „Gode zij dank, die uw gebed heeft verhoord. Wij zijn gered.” Dit zeggende knielde hij naast hen neer. En met tranen van vreugde en dankbaarheid in de oogen hieven de broeders en zusters een loflied aan, den naam des Heeren ten prijze.

Vervolgens begaven allen zich naar het dek waar de bemanning hen wachtte. In de verte, aan den horizon, was het roofschip nog te zien als een kleine stip. Allen wierpen zich op de knieën en de oudste der broeders-zendelingen dankte in een hartelijk gebed den God van alle genade, die uit allen nood en dood weet te verlossen. Tegelijk vermaande hij allen hun hart te geven aan den Heer, die hen gered had en niet daarheen te leven, zonder God in de wereld, wyl ook zij het duurgekochte eigendom waren van den Heer Jezus Christus....

Toen ze eenige dagen later St. Thomas bereikt hadden nam de kapitein hartelijk afscheid van de zendelingen en zei o. a. „uw gebed heeft ons gered, blijft bidden voor mij, en mijn manschappen.”

Men kan zich voorstellen met welk een gevoel van dankbaarheid de zendelingen door hun broeders op St. Thomas werden ontvangen en hoe ze gezamenlijk God dankten voor de wijze, waarop Hij hen had bewaard.

Ook nadat de vrede was gesloten konden de zendelingen niet nalaten, zoo vaak de datum van hun redding terugkeerde dezen als een bijzonderen dag te vieren. Toen ze eens met dat doel bijeen waren, liet zich een heer bij hen aandienen, die het verlangen te kennen gaf hen te spreken. Een lange rijzige gestalte kwam bij hen binnen. Niemand kende hem. Maar niettegenstaande zijn scherpe trekken, lag er een glans op zijn gelaat, die slechts de uitdrukking zijn kon van de blijdschap des geloofs. Toen hem gevraagd werd wie hij was, antwoordde hij: „Veroorloof mij u, alvorens ik antwoord, ook een vraag te doen: Zijt u niet, vijf jaren geleden met de brik Britannia hier aangekomen?” Toen men bevestigend antwoordde ging hij voort: „En werd niet uw schip door een zeeroover aangevallen?”

„Ja, dat is zoo, maar waarom vraagt u dat?”

„Wel, omdat ik zelf de kaperkapitein ben, die u aanviel.”

Allen zagen hem met de grootste verbazing aan.

„De wonderbare redding van uw schip heeft mij gered uit de klauwen des satans. Laat me u vertellen hoe dat is toegegaan. In mijn overmoed beschouwde ik uw kleine brik als een goede buit. Reeds had ik de enterhaken buiten boord laten brengen, toen eensklaps uw schip in beweging kwam en wel zoo snel dat de mannen, die de enterhaken hanteerden, in zee werden geslingerd.

Ik liet andere manschappen aantreden, maar alle pogingen om uw schip te enteren faalden. Toen wilde ik het in den grond boren, maar iets ongehoords geschiedde: alle schoten kwamen in het water terecht en toen de stormwind, die zich plotseling verhief, den kruitdamp had verdreven zagen we het schip op geruimen afstand met groote snelheid zuidwaarts zeilen. Bij nauwkeurige beschouwing zag ik het schip bedekt met een zoo groot aantal zeilen, dat ik ze nauwelijks tellen kon. Het scheen mij toe alsof een gansche menigte engelen voor de Brittannia uitging, terwijl mijn trotsche oorlogsbrik omringd was door een menigte demonen, die zich aan het roer en de masten vastklemden. En ik gaf bevel westwaarts te sturen, zoodat de Brittannia spoedig uit het gezicht was verdwenen. Een stomme verbazing had zich van mij en mijne manschappen meester gemaakt. Een hoogere macht had het vaartuig aan onzen greep ontrukkt. Ik kon mij maar niet verklaren hoe dat was toegegaan en geraakte daarover in een mij anders geheel vreemde onrust.

„Brandend van nieuwsgierigheid liet ik een onderzoek instellen wie er aan boord van de Brittannia waren geweest. En het antwoord dat de kapitein aan mijn handlanger gaf luidde woordelijk: „de zendelingen van de Broedergemeente op St. Thomas, wier gebed het schip bij een overval van „De Roode Jacobijn” heeft gered.” Dit bericht had een wonderbare uitwerking op mij. Die zendelingen waren in dienst van den Vader der lichten en ik in dienst van den vorst der duisternis. Van dat oogenblik af deed ik moeite met zendelingen in aanraking te komen en ze te leeren kennen. Het liet mij geen rust, dag noch nacht. Ik verkocht mijn brik te San Domingo en begaf mij naar Noord-Amerika. Te New-York bezocht ik een kapel, waarheen men mij verwezen had en daar hoorde ik een prediking over den tekst: werkt uws zelfs zaligheid met vreezen en beven. Ze bracht mij tot het inzicht van de ellende, waarin mijn zonde mij gebracht had, doch gaf me ook de vermaning niet te wanhopen, maar met mijn zonde rechtstreeks te gaan tot den Vriend van zondaren en aan den voet van Zijn kruis te bidden om vergeving van zonden en vernieuwing des harten, daar Christus door zijn smadelijken dood ook mijne schuld had uitgedelgd. Na afloop van den dienst bezocht ik den prediker en sprak hem over den toestand mijner ziel. Hij verhaalde op vriendelijken toon, wat hij ook in zijn rede al had gezegd en gaf mij

den raad te volharden in het gebed tot den gekruisigden Heiland totdat ik vrede had gevonden.

„Dat heb ik gedaan, met heel mijn hart. En zoo ben ik door de genade en barmhartigheid van den Heiland van een kaperkapitein een arme zondaar geworden. Elken dag loof en dank ik nu Hem, die mij als een brandhout uit het vuur heeft gered. En het behoorde steeds tot mijn liefste wenschen, u, broeders en zusters, zelf de geschiedenis van mijn bekeering te verhalen en met u den Heer te prijzen, die zoo iets groots aan mij heeft gedaan.

(Naar het Duitsch).

